

Tot aan 's hemels poort vergezelde ik mijn zoon, Na'il.
Hij ging naar binnen, ik bleef buiten staan, alleen.
Ik keek hem na, verbijsterd en ontsteld,
en tastend ben ik toen mijn weg gegaan.
De wereld lijkt zo groot en leeg nu ik niet meer voor hem kan zorgen. Alles
wankelt, en het doet zo'n pijn om te spreken
over wat er gebeurd is.
Daar, waar gisteren de zon nog scheen,
hangt nu een ondoordringbaar mistgordijn.
Soms wordt ik overspoeld door golven van wanhoop,
maar ik moet door gaan, moe, mat en zo verdrietig.
Ik heb geen andere keus,
want de andere kinderen hebben ook hun moeder nodig.
In die zee van leed zou ik ten onder zijn gegaan
als God mijn bevende hand niet had vastgegrepen.
En Hij stuurde mensen om ons verdriet en pijn te delen.

Auteur onbekend. Aangepast door Petra